

Vera Henriksen

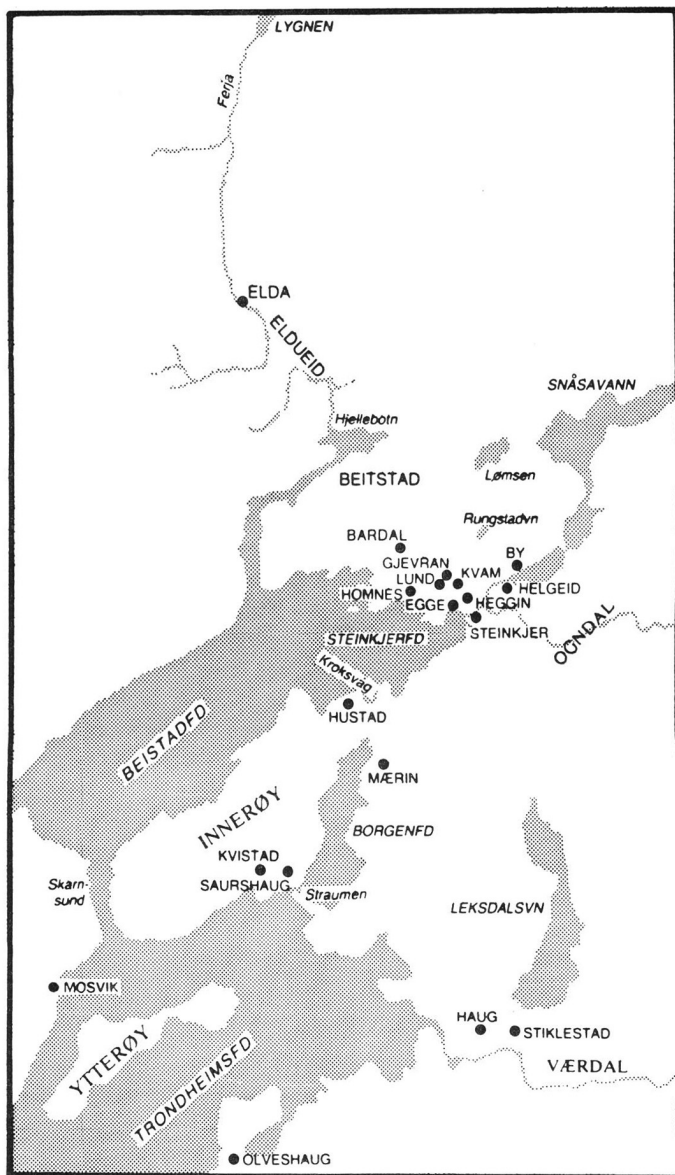
Sølvhammeren

Jærtegn

Helgenkongen

B O K K L U B B E N

SØLVHAMMEREN



I

Bjarkøy

En stein smalt mot den store hellen i skråningen. Så kom en torvklump susende og traff så jorden sprutet.

Og på haugen ovenfor husene lå en halv voksen jente og var så sint at det gnistret i øynene.

Gid Hel hadde Tore! Gid Finn-Mottul sendte gand – – Hun stanset uvilkårlig midt i tanken. «Det kan gå troll i ord,» pleide Hild å si.

Nei, fullt så vondt ville hun visst ikke broren. Skjønt en aldri så liten gandflue, en som ikke var altfor farlig –.

Dumme Tore! Han burde vite bedre enn å tro det verste om henne med en gang. Riktignok hadde han vært nokså full. Hun så ham plutselig for seg, da han reiste seg opp fra høysetet i sinne, kantet mjødhornet da han ville til å slå i bordet, og med vaklende verdighet kalte henne og Eirik til regnskap. Han hadde vært heller grøtet i stemmen, og den anklagende pekefingeren hadde vært langt fra stø –. Med ett kunne hun ikke holde seg fra å le.

Men Eirik – tanken på ham gjorde henne sint igjen. Visst hadde han drukket, han òg, men det var ikke grunn nok til å skulle borti henne; langt mindre til å snakke som han hadde gjort.

Og visst hadde hun moret seg med å gjøre øyne til ham noen ganger i sommer; hun hadde nok merket, også, at han ble fort i pusten når han av og til kom nær henne. Hun hadde ikke glemt, heller, den gangen da han hadde tatt hånden hennes og holdt den i sin varme hånd, og så, med ett, lagt den andre armen om livet på henne og trukket henne inn til seg, fort og hardt. Han hadde hvisket noe i øret hennes før han slapp henne, noe om at han var glad i henne, og holdt hun av ham? Hun hadde ledd og

sagt: «Du kan skjønne det!» Så hadde hun dyttet ham fra seg. Men ikke hardt, for det var noe ved øynene hans som fikk henne til å la være. De likesom lyste i halvmørket, og det gjorde henne redd. Men samtidig var det som om det kvakk inni henne i en følelse av at hun likte å se ham slik.

Han var pen, Eirik, høy og kraftig, med kvikke, muntre øyne. Det var mange av jentene på gården som sendte lange blikk etter ham når han gikk over tunet. Ikke var det trelleblod i ham heller, hverken på farssiden eller på morssiden. Og om det ikke var stort han eide, far hans, hadde han i hvert fall sitt eget bruk.

Han var blitt hvit i går, da Tore nevnte summen han ville kreve i bot fordi Eirik hadde lagt hånd på søsteren. Det var en stor sum, mer enn farsarven hans ville bli, så stor at han ville komme i trellekår.

Sigrid sparket i torven så jord og småstein spratt. Tåpelige, innbilske Eirik! Hvordan kunne han tenke seg at hun, høvdingdatteren, mente noe med det som var hendt mellom dem? Hvordan kunne han finne på å ta om henne, midt i hallen, midt for øynene på alle folkene og Tore, som nettopp var kommet hjem fra langferd! Og hvordan torde han våge å komme med slikt fylleprat som at hun var hans jente!

Det var riktignok kommet frem at noen av de andre huskarene hadde holdt gjøn med ham nede ved bordet; sagt at han, som hadde sånt godt øye til Sigrid Toresdotter, hvorfor ble han så spak nå, når bror hennes var kommet hjem? –

Med ett satte hun seg opp.

Hun hadde hørt rop nede fra havnen. Det var ikke til å ta feil av, de holdt på å gjøre skip seilklart. Men hun hadde ikke hørt at noen skulle ut i dag; hun hadde helst trodd at de fleste sov av seg rusen fra hjemkomstfesten kvelden før.

Hun speidet for å se hvem det kunne være. Det var – nei det kunne ikke være – jo, gamle Halldor Sveinsson, den mest betrodde av alle folkene på gården. Men hvordan de hadde fått liv i ham var over hennes forstand, for da hun sist så ham, kvelden før, hang han nærmest død-drukken i armene på to yngre karer som hjalp ham i seng.

Han tålte ikke så meget lenger, Halldor. Han hadde vært en kraftkar i sin tid, djerv i kamp, og ikke stått tilbake for noen mann i drikkelag, men det var i hennes fars unge dager. Ennå var han en klok og sindig mann, og Tore lot ham beholde rang

og verdighet både av den grunn og fordi han, mer enn noen annen, hadde vært brødrenes støtte og hjelp etter farens død.

Det begynte å bli mer liv nede på gården.

Foruten kvinnene og trellene, som hadde vært tidlig oppe og gått ved sitt som de pleide, begynte enkelte av mannfolkene å vise seg. En liten flokk huskarer kom gående nedover mot havnen, hvor båten nå var satt på vannet. De var kommet innen hørevidde av Halldors folk, og godlynte krenkelser sang gjennom luften; mest var det de vanlige grovkornete vitsene om nattens fyll og kvinnfolk. Ropene fløt opp til Sigrid, båret av vinden.

«Det var vel ingen jente som ville ha deg i natt, slik som du bar deg, Bjørn!» ropte en fra båten.

«Nei,» svarte han som kom, «ikke engang jenta til Eirik!» Mennene begynte å le. Halldor strevde for å rette den støle ryggen sin opp i full høyde.

«Pass kjeften din, Bjørn!» skrek han, og den kneggende latteren stanset brått.

Sigrid trakk pusten fort. Hun hadde merket at det ble stille, og at jentene vekslet blick da hun kom inn fra morgenen av, men at huskarene våget –! Hun klemte spennen i halslinningen så hardt at det gjorde vondt i hånden; hun kjente den begynte å gi seg. Og hun tok den av for å se om hun hadde klemt den i stykker.

Det var en ualminnelig vakker spenne, et praktfullt utenlandsk gullarbeid som Tore hadde hatt med til henne i hjemkomstgave. Nå streifet tanken henne at den sikkert var verd en hel del, den kunne kanskje betale noe av boten for Eirik. Hun ble ivrig med ett, hun begynte å tenke over hvilke andre ting hun hadde av verdi. Men det var ikke mange: Noen spenner og brosjer og kjeder, noen mynter hun hadde fått av broren, Sigurd, en høst han kom fra viking, et tøy av gudvev som Tore hadde hatt med en gang, og som hun gjemte på kistebunnen. Farsarven sin ville hun ikke få før hun fikk den en gang som medgift.

Hun sendte et sint blick nedover mot havnen igjen. De hadde gjort narr av både henne og Eirik der nede. Ikke at det gjorde *henne* noe, hun skulle nok sørge for at de kom til å angre. Men hun så for seg Eiriks hvite, forstenete ansikt da han ble ledet ut av hallen.

Hun lente hodet i hånden. Det var sant at Eirik hadde oppført seg dumt; men det var, kan hende, ikke bare hans egen feil. Hun hadde lekt med ham og hun hadde oppmuntret ham. Det var kanskje – jo, ganske sikkert, det var – hennes skyld også.

Og hun var ikke sint lenger, bare lei seg; hun la seg ned i gresset med hodet i armene.

Hun rykket til da en rusket henne i skulderen.

«Eirik,» mumlet hun i halvsøvne, «Eirik –»

Men det var brorens øyne som møtte hennes.

«Er det så ille fatt med deg!» Han slengte setningen ut med en heftighet som fikk den til å ramme som en pil.

Hun kunne ikke svare med en gang, satte seg bare opp og ristet søvnen av seg mens hun forsøkte å samle tankene. Hun hadde drømt om Eirik. Han var kledd som trell og slepte tunge steiner til en steingard. For hver stein han drog, ble den neste større og tyngre. Og så syntes hun til slutt at det var henne han drog på, og at hun var tung som den største kampestein.

Brorens utrop og mine fikk sinnet til å bruse opp i henne igjen. Nok hadde hun tullet seg bort i noe som hadde tatt en vending hun ikke hadde tenkt seg, men neimen om han hadde grunn til å tro hun var frillen til en av huskarene! Hun snudde seg mot ham, dirrende av såret stolthet. Så stanset hun og ble sittende og stirre på ham.

Det bitende svaret hun ville slengt i ansiktet på ham sank ned i henne som om det var en stein hun prøvde å kaste med armen under vann. Han virket så fjern, så helt annerledes enn han pleide, han kom visst ikke engang til å høre hva hun hadde å si.

Han hadde satt seg ved siden av henne med albue på knærne og hendene hengende løst med fingrene flettet i hverandre. Blikket under de kraftige, mørke brynene var vendt bort fra henne, bort fra menneskene og gården, nordover, langt ut over havet. Og det var som om han stirret på noe der ute som hun ikke kunne se.

Måten han satt på fikk henne til å huske ham som unggutt, og med ett kjente hun varme og godhet for ham:

Tore, som hadde vært både far og mor for henne siden hun var tre år, da faren døde og moren begynte å bli rar; Tore, som hadde skjent på henne og ertet henne, som hadde lært henne å

ri og til og med lært henne å seile da hun bad ham, enda det ikke var vanlig at kvinner lærte å håndtere båt. Tore, som hadde straffet henne nødig og lite når hun var ulydig, og ellers skjemt henne over alle grenser bort, og som ikke hadde brydd seg om det når folk sa: «Hva skal det bli av jentungen med slik en oppfostring!»

Hun orket ikke det triste, trette uttrykket hans!

Nesten uten at hun selv visste hva hun gjorde, la hun armene om halsen på ham: «Kjære Tore!»

Han snudde seg langsomt, og øynene deres møttes. Så la han hendene på skuldrene hennes.

«Du får fortelle meg hva som er hendt,» sa han.

Hun bet seg i leppen, men etter en stund begynte hun å fortelle. Først kom ordene tungt og nølende og med opphold mellom, siden falt det lettere.

«Er du sikker på at dette er det hele,» spurte han da hun var ferdig, «er du sikker på at han ikke har gått lenger med deg enn det du har fortalt?»

«Ja,» svarte Sigrid uten å vike i blikket. Hun stanset, og han ventet mens hun tenkte.

«Eirik er pen og kjekk,» sa hun så, «men det falt meg ikke inn at noen trodde jeg ville gjøre meg til frille for en av huskarene! Og jeg synes du burde kjenne meg så godt.»

«Her spørres det ikke bare hva jeg tror *deg* til,» svarte Tore litt kort, men han så lettet ut.

«Jeg hadde Eirik for meg fra morgenen av,» fortsatte han, «og det han sa stemmer med det du har fortalt. Men da jeg hørte deg ligge her og mumle om ham i søvne, måtte jeg jo tenke at han hadde vært en hardere nøtt enn jeg regnet med.»

Sigrid grøsset; hun ante hvordan det forhøret hadde vært. Tore så det.

«Han kan ikke vente annet når han stiller seg så dumt,» sa han. «Han var heldig som slapp fra det med livet!»

Han fikk øye på gullspennen som lå i gresset og tok den opp.

«Du har visst mistet denne,» sa han, «eller hadde du tenkt å gi den til haugbonden, kan hende?» Han nikket i retning av gravhaugene som lå der oppe, glimtet i øynene viste at han ikke var helt alvorlig.

«Nei. Men jeg hadde tenkt at den kanskje kunne betale noe av den boten du ville kreve av Eirik.»

«Når jeg gir deg gaver, er det ikke for at du skal gi dem videre til huskarene mine, Sigrid. Dessuten tror jeg Eirik Torgrimsson før gikk i trelldom enn han tok imot noe av deg nå.»

Begge tidde en stund. Så fortsatte han, halvt for seg selv:

«Du er femten år nå; fjorten var du da jeg drog ut i vår. Jeg burde hatt vett nok til å skjønne det før, men du har vært så vilter, rene guttungen; det har ikke engang falt meg inn at du var begynt å bli voksen!»

Han så på henne, lenge, og det kom noe nytt i blikket hans, et uttrykk som Sigrid ikke hadde sett der før.

Med ett sa han heftig:

«Du må da skjønne, jente, at det går ikke an å oppføre seg slik som du har gjort! Det var den rene dårskap å egge opp Eirik! Og jeg håper, ved gudene, at du har lært, litt i hvert fall!» Han stanset og fortsatte langsommere:

«Men jeg er redd det er en god del mer du burde ha greie på også.» Han klødde seg i hodet, så kom det tankefullt:

«Jeg må være ved at det er en del av din oppfostring som jeg har vanskelig for å påta meg.»

Sigrid følte seg engstelig, slik hadde han aldri snakket til henne før. Hun ville ikke høre på ham, hun hadde en følelse av at han ledet opp til noe skjebnesvangert.

«Eirik,» brøt hun inn, «hva har du tenkt å gjøre med Eirik?»

«Eirik?» Han rykket til og så nærmest forvirret ut. «Ja, hva ved drauger og vetter skal vi gjøre med ham?»

Litt etter kom det med ettertrykk:

«For meg kan han fare hvor han vil, bare han holder seg unna Bjarkøy!»

Sigrid kvakk til. Og hun ble sittende taus.

Etter en stund rakte han henne gullspennen som han var blitt sittende med i hånden.

«Du burde ta bedre vare på denne!»

Og så kom det plutselig:

«Sigrid, det er på tide du blir gift!»

Det kom så uventet, hun visste ikke hva hun skulle svare. Etterpå ergret hun seg over at hun ikke hadde sagt noe verdig, istedenfor bare å stirre på ham og stamme:

«M-m-med hvem?»

«Sant å si har jeg lovet deg bort alt, til en mann inne fra Trondheimen,» sa Tore. «Olve Grjotgardsson heter han, og går-

den hans heter Egge. Han er en del eldre enn du, men jeg tror ikke det kommer til å skade, heller tvert imot. Jeg sa du var for ung, han fikk vente et år eller så, men –»

Men nå hadde Sigrid fått målet igjen:

«Ikke hadde jeg trodd om deg, Tore Hund, at du ville gifte meg bort til en halvgammel bonde fra en innbygd!»

Da smalt Tore i å le.

«Her tilbyr jeg deg det beste giftet mellom Dovre og –»

«Bjarkøy?» foreslo Sigrid ertende. Tore var ikke gift, og det var en kjent sak at han var mer ettertraktet som gifte enn han selv satte pris på.

«Og Bjarkøy,» fortsatte Tore rolig. «Olve og jeg var sammen i England i sommer, og på vei nordover lå jeg over på Egge en dag. Maken til gård, maken til velstand har jeg sjelden sett. Frende og venn av Lade-jarlene er han også, og en vakker kar. Jeg tror ikke Olve Grjotgardsson på Egge er vant til å spørre en jente to ganger!» Han lo igjen før han fortsatte:

«Her kommer jeg hjem, berger deg i siste liten fra å skjemme deg ut med en av huskarene mine, ordner opp for deg, tilbyr deg gifte med hovgoden på Mærin, nest jarlene den mektigste høvdingen i hele Inn-Trondheimen. Og du klager og syter over at jeg vil gifte deg bort til en halvgammel bonde!» Nå lo han så han ristet.

«Men for min skyld trenger du ikke ta ham.» Han sendte henne et ertende blick fra siden. «Hvis du heller vil flytte inn som ungene hos far og mor til Eirik –»

Sigrid lot som om hun ikke hadde hørt den siste setningen. Spørsmålene haglet over Tore. Hvordan så Olve ut? Hvor gammel var han? Var han modig? Var han enkemann? Hvordan så det ut på Egge? Men Tore holdt hendene for ørene og bad for seg.

«Ta det litt med ro,» sa han, «det sviver som et spinnehjul i skallen på meg. Jeg har ikke engang fått sove rusen skikkelig ut. Jeg lover deg at jeg skal svare på alt, men nå må du la meg være i fred!»

Sigrid svelget skuffelsen.

«Hvis du vil svare på ett spørsmål, skal jeg love ikke å plage deg mer.»

Tore var oppgitt:

«Du gir deg ikke, du!»

«Hvor skulle Halldor hen?»

«Til Trondenes med bud etter Sigurd. Er du nå fornøyd?»

De reiste seg begge, og gav seg i vei nedover mot gården; han høy og bredskuldret og med den stø gangen en mann har når han er vant til å ferdes i båt; hun høy også, men mer slankbygd. spenstig og myk på en gang. Likheten mellom dem var slående: den samme høye pannen, det samme regelmessige, renskårne slektsansiktet. Men ansiktet hans var hardere enn hennes, med kjeven satt frem i trass, som skulle han gått videre på bare viljen mer enn én gang. Og hun var lysere enn han; solen gnistret i det dypgylne håret, så hans mørkblonde nesten virket svart i sammenlikning.

Hild Ingesdotter var på vei til eldhuset da de kom inn på tunet. Hun måtte stanse og se på dem, hun følte rent en mors stolthet. For det var hun og Halldor, mannen hennes, som hadde tatt ved styret på gården den gangen budet kom at den eldre Tore Hund, far til Tore Hund og Sigrid og Sigurd, var blitt brent inne et sted i Sveariket.

Alvhild, konen hans, hadde stengt seg inne og ville hverken ta til seg vått eller tørt. De måtte bryte seg inn til henne, få henne ut med makt og tvinge henne til å spise. Siden hadde hun ikke vært som andre folk. Nå var det flere år siden hun døde.

Guttene hadde vært bare barna den gang faren ble drept: Sigurd fjorten år og Tore tolv, og Sigrid så liten at hun forstod lite av det som var hendt.

Det hadde vært harde år som fulgte. Det var kommet en ny konge til landet, en av de mange av den herskesyke Hårfagreätten. Olav Tryggvason hette han, og han hadde gitt folk bud om at de skulle vende seg fra gudene sine, og ta imot Hvite-Krists lære og hans prester.

Til Bjarkøy kom han aldri, men det ble uro blant folk. Og der var de som tenkte at med ufred i landet, og Bjarkøy-ættens mektige frender i utlegd eller opptatt på annet hold, ville det være en lett sak å gjøre seg rik på bekostning av ungguttene på Bjarkøy.

Toressønene hadde måttet bære voksen manns byrde på for unge skuldre den gangen. De hadde måttet lære å møte list med list, hån med hån, svik med svik, og de hadde vokst seg harde på det. Og ikke bare hadde de holdt på farens rikdommer, de hadde øket dem, og lagt under seg mer land.

Sigurd hadde gjort et grunnrikt gifte med Sigrid Skjalgsdotter, søster av den mektige Erling Skjalgsson på Sola, og hadde flyttet inn til Trondenes på Hinn. Der hadde han nå gård som var like stor som Bjarkøy-eiendommen, og han var hovgode ved det gamle, ærverdige hovet.

Selv som gutter hadde Toressønene vært mer enn vanlig dyktige i idrett og våpenbruk. Men mens Sigurd var vokst opp til å bli en kraftkar som bare ved voldsomhet kunne sette skrekk i folk flest, satte Tore mer lit til rådsnarhet og raskhet og en sikker hånd. Og det var mange som sa at av de to, var Tore den de kviet seg mest for å møte i kamp.

De hadde vært ulike på andre måter også, brødrene. Mens Sigurd fór hardhendt og brautende frem som gutter flest, hadde Tore hatt i seg en slags godhet som ikke var vanlig i en guttunge. Faren hadde mer enn én gang rynket brynene når han så sønnen verge en trellunge som ble dengt.

Tore hadde tatt seg mest av søsteren etter farens død. Og Hild, som følte seg i mors sted for jentungen, var mangen gang blitt stanset fra å straffe henne, fordi han stilte seg imellom med øynene svarte av sinne.

Og så var det blitt slik at Sigrid hadde vokst seg egenrådig. Det var lenge siden Hild hadde prøvd å rå med henne, for Hild var tross alt ikke matmor på gården. Og selv mens han var bare gutten, hadde Tores ord stått over hennes.

Egenrådig og stolt var Sigrid blitt, vilter som en folunge. Men hun var flink når hun ville, og hun hadde et eget lag i alt hun tok seg til.

Og nå, etter i går – men Hild var ikke den som gledet seg over å få rett i sine egne mørke spådommer. Hun så på de to som kom over tunet, ranke, glade og uten å ense folkenes øyekast. Og hun var lettet da hun tenkte:

«Det kan ikke være så galt likevel.»

Det hadde blåst opp om natten, og vinden sto frisk fra vest. Om morgenen var det kommet inn en knarr med reinskinn og forskjellige andre varer: Reinsdyrhorn, noen ulvefeller, en del hornskurd og treskurd. Folkene om bord ville bytte til seg tørrfisk og korn for vinteren.

Tore hadde store boder nede ved havnen hvor han lagret varer av mange slag, og drev meget med handel. Nå stod han

skrevende og med storkarsmine og så over skinnene som ble bragt i land.

«Dere må ha lett lenge for å finne så skabbete stakkarer som disse dyrene her,» sa han. «Har dere ikke bedre å fare med, får dere seile sørover til Vågan!»

Mennene vekslet blikk, Tor hadde ord på seg for sjelden å tape på en handel. Det var sant at skinnene ikke var av aller beste slag, men de var gode nok. Han som førte ordet for fremmedkarene sa da også dette. Det ble snakket en del frem og tilbake, til slutt ble de forlikte om en pris, og båten ble losset. Tores folk begynte å bære frem knipper med tørrfisk, og skinnsekker med korn ble bragt ut, mens de fra knarren lastet sakene om bord.

Mens dette stod på, kom Sigrid farende nedover veien. Den stive stakken hennes slang, og noe av håret, som hun hadde i en knute i nakken, var kommet løs og flagret vilt i vinden. Hun bråstoppet da hun så brorens barske mine, samlet det motvillige håret inn i nakkeknuten, glattet på skjørtene og fortsatte med verdig ro. Men det glimtet fremdeles lystig i øynene da hun stilte seg foran ham.

«Bror min,» sa hun med påtatt verdighet, «skip er i sikte. Dette bud bringer jeg, at Sigurd, vår bror, kommer hit for å gjeste oss, og at Halldor, Sveins sønn, er på hjemferd.»

Hun glemte verdigheten og fortsatte ivrig:

«Sigurd er rett rundt odden!» Og så, i et rop:

«Der kommer han!»

Tore ristet på hodet, men han hadde vondt for å holde seg alvorlig.

«For det første burde du ha nyttigere ting å ta deg til enn å ligge og dra deg oppe i heia,» sa han. «Og for det andre har jeg sagt at du skal holde deg unna havnen i dag.»

Men Sigrid lot som om hun ikke hadde hørt.

Det var et vakkert skip Sigurd bragte inn på havnen, smektert i linjene og med det praktfullt utskårede dragehodet i høyreist trass mot landvettene. Halldor, som seilte en tyngre farkost, var blitt langt akterutseilt.

Huskarene til Sigurd rodde taktfast og pent etter lederens tilrop; de hadde hatt vinden imot fra de rundet odden, og trefire mann holdt på å fire råen og rulle seilet opp. Årene ble lagt inn, båten dradd opp i fjæren. Det hele foregikk uten sommel eller

spørsmål; det var tydelig at dette kunne de gjøre i søvne hvis det trengtes.

Sigurd hoppet i land med en letthet og smidighet som var forbausende for så stor og grovbygd en mann. Han var barhodet, og den lange, brune kappen hans var slengt bak over skuldrene. Kjortelen under var grønn, og hosene var snørt fast inntil leggene, som det var vanlig å gjøre når man var ute i båt. Toresønene apte ikke etter utenlandsk kledesskikk, slik som enkelte av høvdingene sørpå gjorde. De så på det som pyntesyke, og drev gjøn med det, når en mann kledte seg i silke og gudvev. Det eneste Sigurd hadde unt seg av stas, var spennen som holdt kappen fast ved skulderen. Den var av det ypperste smiarbeid, og den lyste og glimtet i solen.

Sigrid hadde alltid vært litt redd for denne broren. Når han snakket til henne, var det oftest i en tone som tydelig sa at dette var noe han nedlot seg til. Og innerst inne håpet hun at den dagen skulle komme da han ville synes hun var verd å legge merke til.

Men i dag valgte han å overse henne helt, og han vendte seg til Tore med et lavmælt spørsmål. Da Tore ristet på hodet, så han ut som han ville til å si noe mer, men tok seg i det.

Knarren var imens blitt ferdig lastet, og en av fremmedkarene ropte til en av Tores folk:

«Husbonden din sa at han hadde en kar som skulle fare med oss.»

«Ja, det er han som kommer der,» svarte Tores mann.

Sigrid tenkte nok hun visste hvem det kunne være, men hun ville ikke snu seg.

«Ved Tors hammer,» brummet Sigurd, «hva er det i veien med den karen? Han ser ut som om han skulle vært i slagsmål med haugbonden!»

«Det er Eirik Torgrimsson,» svarte Tore. Han hadde liten lyst til å komme videre inn på gårsdagens oppgjør i påhør av både sine egne folk og Sigurds og dem om bord i knarren. Men Sigurd var av en annen mening; med en brølt ed var han i lange byks borte hos Eirik. Alle snudde seg, også Sigrid. Han trev Eirik i skulderen og ristet ham; Eirik krympet seg under grepet.

«Din kjøter! Jeg skal lære deg å legge deg etter søsteren min!»

Men nå var Tore kommet til:

«Det skulle være lett å se at jeg har tatt meg av mannen allerede.»

«Ved havdraugen om du har, når han går levende av Bjarkøy!» brølte broren.

Hans kjempeneve traff i en lusing som sendte Eirik i bakken så det sang, og hånden gikk til sverdet i en vant bevegelse. Men Tore tok broren i skulderen.

«Han er fribåren mann, det blir bot å betale for ham.»

«Det ville være verdt mer for meg enn det lusete sølvet å se ham vri seg i dødskrampe!» Sigurds stemme var rå, men han var roligere; han hadde visst fått utløsning for litt av harmen.

«Han har fått det han trenger, Sigurd,» feiet Tore ham av. «Han holder seg nok til sitt eget slag, som det sømmer seg, etter dette. Dessuten har han ordet mitt på at han kan fare fra Bjarkøy i fred.»

Nå vendte Sigurds sinne seg mot broren:

«Ja, du har nå alltid vært en blautfisk!»

Det arbeidet i kjevemusklene til Tore, brødrenes øyne møttes i et langt blick. Så vendte Sigurd seg til den likbleke Eirik, som var begynt å komme til sans og samling igjen:

«Hva sier du, din skarv, har du lært å holde hendene av høvdingdøtre?»

Eirik forsøkte å reise seg, men klarte det ikke.

«Har du lært!» skrek Sigurd.

Eiriks svar kom mellom sammenbitte tenner:

«Jeg har lært.»

Men Sigurd lot til å være ferdig med ham, og hørte visst ikke engang etter hva han svarte. Han hadde snudd seg og ville gå da han ble stanset av Tore:

«Jeg kan ikke tro det var Alvoret ditt, det du sa om blautfisk?»

«Nei,» svarte Sigurd, han så brydd ut. «Det var ikke det.»

Han gikk bort til huskarene sine, og Tore gav ordre til et par av folkene om å hjelpe Eirik om bord. Men Eirik hadde karett seg opp, han sa han kunne klare seg selv.

Han var ikke pen å se på der han haltet bortover, forslått og hoven, og med blod rennende fra nesen og ut gjennom den ene munnviken etter slaget som Sigurd hadde gitt ham.

Sigrid snudde seg vekk.

Dette var ikke det første slike opptrinnet hun hadde sett, ikke

det verste heller. Hun kom til å tenke på den første gangen hun så to av huskarene gå på hverandre med stridsøkser.

Brødrene begynte å gå opp mot gården; Sigrid gikk mellom dem. De snakket sammen over hodet på henne, først om vær og vind, siden om Tores Englands-ferd. Sigrid følte seg kvalm, men hun svelget og bet tennene sammen, og ryggen var om mulig enda rakere enn den pleide være.

Og så snart hun kunne komme fra, gikk hun ut for seg selv og kastet opp til hun ikke orket mer.